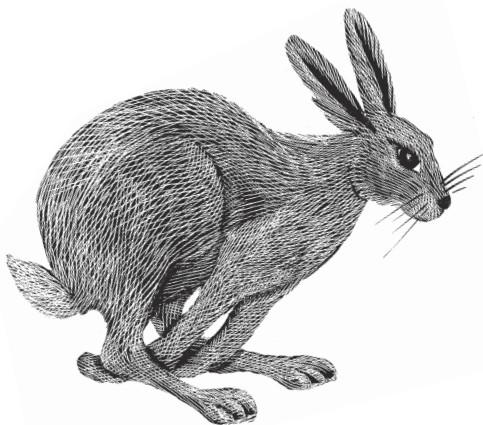

CẢ SÓI BÀY MƯU TÓM ÚT THỎ

*T*ruyện này được trích từ loạt truyện lấu lỉnh Chuyện kể của bác Remus. Đây là tuyển tập mang đậm dấu ấn văn hóa Mỹ, khởi nguồn tại các bang miền Nam. Nhân vật chính trong truyện là Út Thỏ ưa dùng mưu kế làm các loài thú khác cẩu phát rồ phát dại. Tôi chọn giới thiệu truyện này vì nó có góc nhìn mới lạ về chó sói, vốn thường xuyên đóng vai phản diện trong truyện cổ tích và bị mấy con vật bé nhỏ lấm lông qua mặt!

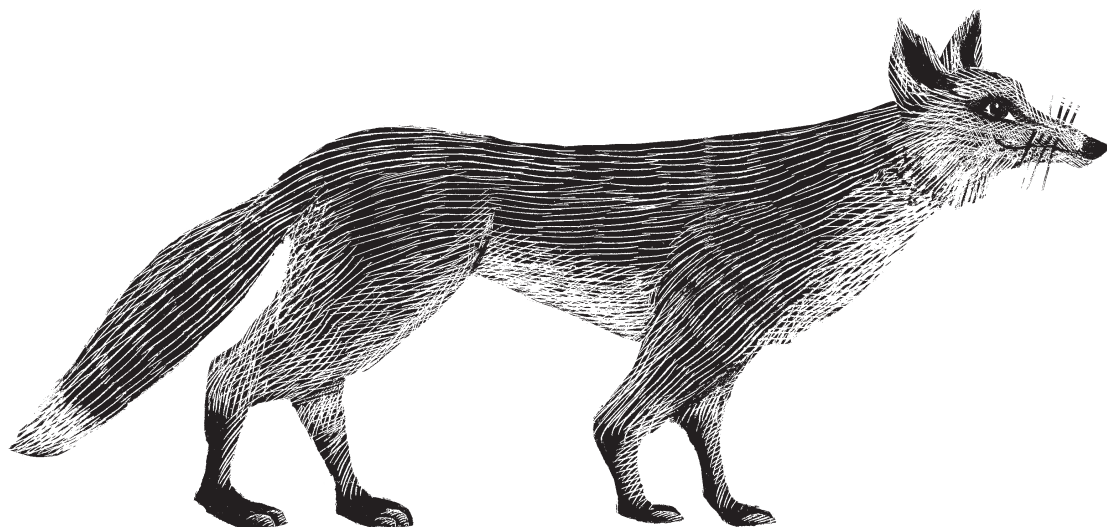

Sớm mùa xuân đẹp trời nọ, Ba Cáo thông thả đi dạo, trong đầu tính toán cách làm sao bắt bằng được Út Thỏ. Cứ thức giấc là đầu Ba Cáo lại tràn ngập những suy nghĩ ấy, mà ngủ thì cũng thế luôn.

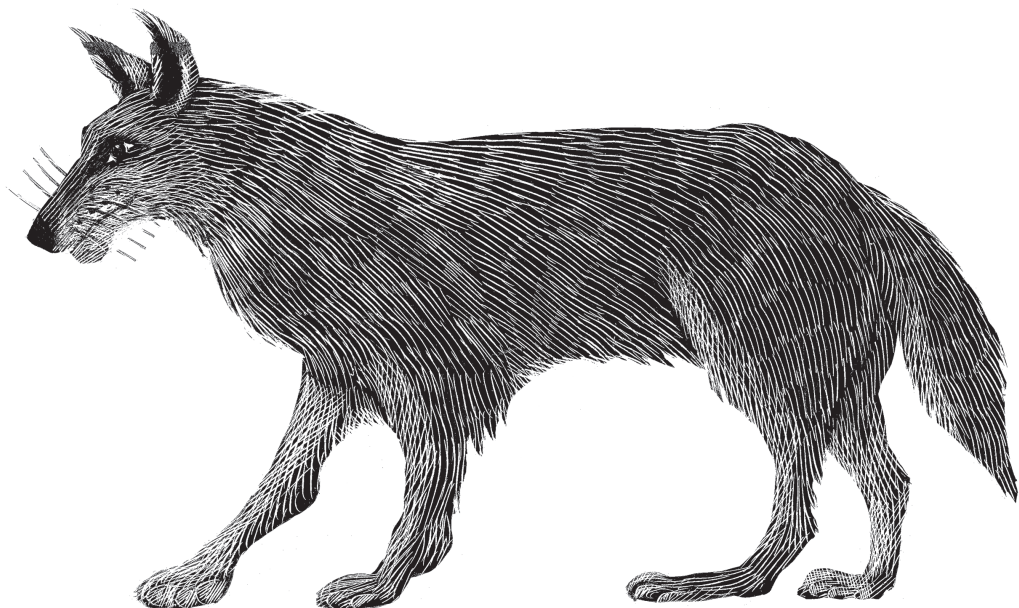
Ba Cáo quá đổi chú tâm vào tưởng tượng và toan tính nên không nhận ra Cả Sói đang tiến lại gần. Ba Cáo đắm sâu vào Cả Sói.

“Chú em họ Cáo ơi.” Cả Sói thốt lên. “Đi đứng phải nhìn trước ngó sau chứ! Chú lao vào anh thế à!”

“Xin lỗi, anh họ Sói ơi.” Cáo đáp. “Nhưng anh biết em đang bận tâm chuyện gì, phải không anh?”

“Chú đang nghĩ cách bắt bằng được thằng Út Thỏ chứ gì? Chú bị cái thằng thỏ ấy nó ám ảnh rồi. Từ hồi xa lơ xa lắc anh mới quen chú đến tận bây giờ, lúc nào cũng thấy chú loay hoay nghĩ kế bắt nó.” Cả Sói nói.

“Em biết, em biết!” Ba Cáo rên rỉ. “Anh không phải nhắc đi nhắc lại thế! Cả đời em chưa bao giờ đụng độ con vật nào xảo trá, ranh ma đến thế!”

“Mà lạ lắm nhé.” Cả Sói cắc có. “Anh em mình tên tuổi lầy lừng, cả rừng nể sợ, thế mà hết lần này đến lần khác bị thằng thỏ còm nhom, phiền phức ấy xỏ mũi. Thật là nhục, Ba Cáo ạ, đúng thật là nhục. Nhưng anh có kế này hoàn hảo cực kì, anh em ta sẽ cho thằng thỏ ấy biết thế nào là lẽ độ!”

Ba Cáo ngồi xuống đường và đóng tai lắng nghe Cả Sói. “Kế của anh thế nào?” Nó hỏi. “Kế phải hay mới được...”

“Ồ, hay chứ, hay chứ.” Cả Sói phá lên cười. “Anh em mình sẽ làm thế này. Đầu tiên, chú phải dụ được Út Thỏ đến nhà.”

“Kìa, em đành phải cắt lời rồi, anh họ ạ.” Ba Cáo lên tiếng. “Chẳng thể dụ nó đến nhà em đâu, dù có hứa cho nó ăn cà rốt miễn phí cả năm!”

“Thế, nên chú phải về nhà, nằm lên giường, giả như chết rồi, thật hết mức có thể. Nằm ngửa, tay vắt chéo, cái đuôi rậm bành duỗi thẳng đuồn ra. Rồi chú đừng lên tiếng, không ừ không hử gì, chờ Út Thỏ đến viếng. Nhân lúc nó đứng trước xác chú mà sụt sùi khóc lóc, giả bộ thương tiếc, chú chỉ việc chộp lấy cái cổ gầy nhẳng thảm thương của nó mà quăng vào nồi bắc sẵn trên bếp lửa rồi ụp vung, nhanh thật là nhanh.”

